

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 102

číslo: 43

23. října 2022

Cena: 10 Kč

Komenského dopis mladému bratrskému kazateli

Jan Amos Komenský se stal proslulým a zkušeným pedagogem, ale jako duchovní a biskup Jednoty bratrské byl také pastýřem, který se vyznačoval osobním vztahem, vnímavostí i moudrostí. Jeho konkrétní pastorační přístupy se odkrývají zvláště v dopisech, které psal různým adresátům – sborům i jednotlivcům. Takovým pastoračně nabádavým dopisem je list psaný v roce 1649 z Lešna mladému bratrskému kazateli Petru Sekuriovi, který působil v Lednici v horních Uhrách na území dnešního Slovenska poblíž moravských hranic. Tohoto mladého muže, zřejmě značně sebevědomého, bratrský biskup napomíná s otevřeností, ale v lásce.

Petr Sekurius napsal Komenskému dopis, který byl plný výtčitek a současně prozrazoval jeho velké sebevědomí a ctíždostivost. Mladý kazatel si stěžoval na množství práce a malé finanční ohodnocení. Vytykal Komenskému, že ho dostatečně nepodporoval v době jeho studií, jak to činil vůči jiným. Ve svém dopise dával najevo, že má na víc než být kazatelem v bratrském sboru v Lednici, který se potýkal s mnohými obtížemi. Sděloval svůj záměr odejít do Švýcarska nebo na jiné místo, kde by se mohl více uplatnit a být i lépe zajištěn.

Komenský mu klade otázku, zda jeho motivace stát se kazatelem a duchovním správcem je vůbec správná. Vždyť důvodem přijmout úkol kazatele a duchovního správce nemohou být „ani zahálka ani zisk nebo pocta“. K tomuto úkolu podle Komenského musí člověk přistupovat v apoštolském duchu, neboť se jedná o „výbornou práci“ (1 Tm 3,1 – Bible kralická) či „krásný úkol“ (ČEP). Komenský popisuje obtížnou situaci tehdejších bratrských kněží, kteří museli „být spokojeni s podporami z cizího milosrdenství (často malými) a ze zbytků církevních příspěvků“. Připomíná, že sám se živí „chlebem vydělaným v potu své tváře“, aby nebyl církví na obtíž. Ke kazatelskému úkolu a duchovenskému povolání se váže určitá nezajištěnost a požadavek skromnosti. V Jednotě bratrské, zejména v časech pronásledování nebo v exilu, to bylo obzvláště zřejmé.

Mladý bratrský duchovní vytykal Komenskému, že ho dostatečně nepodporoval v době jeho studia, tak jako jiné studenty bohosloví, například Petra Figula nebo Vratislava Olyria.

„Přeješ-li si žít v našem společenství, musíš být teologem kříže, nikoli slávy.“

Z listu Komenského P. Sekuriovi

Komenský byl velice udiven touto jeho nevděčností a připomíná mu svoji konkrétní podporu. „Což jsem tě na své náklady nevzal z Holandska do Brém za účelem teologického studia? Což jsem ti nepomohl několika penězi, a to ne jednou?“ Výčet své konkrétní podpory uzavírá Komenský otázkou: „Co jsem měl ještě učinit?“ Vzápětí na ni odpovídá: „Vím co: odepřel jsem podporovat vzrůst tvé namyšlenosti, která odevšad číší z tvého listu...“ Ta se podle Komenského projevuje i tím, když u svého podpisu mladý kazatel uvedl různé funkce. Vždyť Komenský sám se pod své dopisy podpisoval prostým způsobem – jen svým jménem. Nabádá mladého kazatele, aby se přestal honit za marnostmi a stal se pokornějším, neboť teolog a duchovní se má vyznačovat právě pokorou.

Pro teologii v tomto dopise užívá Komenský obraz stromu s kořeny a plody. Klade otázku: Co je kořenem teologie? Odpovídá: pokora. Klade druhou otázku: Co je stromem teologie? Znovu odpovídá: pokora. A klade třetí otázku: Co je plodem teologie? Odpovídá opět: pokora. Dodává k tomu: „V tobě není ani kořen ani strom ani plod teologie.“ Následně Komenský hovoří o „teologii kříže“ a vyslovuje požadavek: „Přeješ-li si žít v našem společenství, musíš být teologem kříže, nikoli slávy.“

Přístupy Komenského vůči mladému kazateli nás mohou překvapovat svou otevřeností, kritičností až ostrostí. On sám to zdůvodňuje tím, že lichocením nechce Petra Sekuria utvrzovat v omylu. Adresát se po přečtení takového dopisu mohl urazit a na Komenského trvale zanevřít. Komenský však píše, že pokud by takto reagoval, tak nepochopil, že důvodem této jeho kritiky je láska k němu a jeho přístup vychází z biblických motivů, které přímo uvádí (Lv 19,17; Žd 12,11).

Účinek Komenského dopisu byl zřejmě takový, že mladý správce bratrského sboru se společenstvím věřících v Lednici nakonec zůstal a nadále se věnoval své službě.

Tomáš Butta

Gaudeamus igitur aneb zahájení akademického roku na HTF UK

Ještě před dvěma lety se zdálo, že rituál spojený se zahájením akademického roku, obvykle konaný na počátku října, jen stěží může něco ohrozit. Nicméně události uplynulých dvou let ukázaly, že ohroženo může být nejen tradiční slavnostní setkání, ale samotná výuka vůbec. Těžká covidová doba odhalila, jak skvělé je – i přes mnohé výhody online výuky a zázraky techniky – se osobně vidět, mluvit spolu... Tuto příležitost jsme 3. října opět měli na akademickém shromáždění studentů, učitelů, hostů i všech „spřátelených duší“ Husitské teologické fakulty při příležitosti zahájení akademického roku 2022/23.

Přes všechny těžkosti se nicméně, jak uvedla děkanka doc. Kamila Veverková ve své krátké řeči, podařilo například otevřít prostory kaple v prvním patře (kde byla ještě před zahájením společná modlitba pod vedením spirituála bratra Filipa Sedláka) a také výtah, na který se velmi dlouho čekalo. Pokračuje se v akreditačním procesu, byli habilitováni noví docenti, fakulta udělala vše pro to, aby její klíčový rozvoj pokračoval.

Sestra děkanka se také zamyslela nad tím, jak dnes, v kontextu naší konkrétní evropské existence, může fakulta naplňovat výzvu dokončení české reformace, která formovala i nás, zásady rovnosti člověka před Bohem, spravedlivějšího uspořádání lidské společnosti, rovnosti lidí před zákonem: „Jde zároveň o hodnoty evropské a jejich stopy nacházíme v celé západní

civilizaci. A proto se musíme snažit o jejich obranu a vůbec další rozvoj. Samozřejmě se vši tolerancí. Tolerance k jinakosti je dědictví, které máme od předchozích generací. V dobovém koloritu, na počátku 20. stol., byl vysloven názor, že dobrým vlastencem může být jen ten, kdo si váží vlastenectví u jiných národů, a dobrým člověkem a Evropanem ten, kdo si váží druhých a snaží se je pochopit a vést s nimi dialog. To je cíl, ke kterému se snažíme vychovávat i naše studenty, cíl, k němuž by nám nikdy neměla zarůst cesta.“

Milými slovy s připomínkou cenné devizy fakulty, totiž vysoké míry svobody, povzbudil všechny také předseda akademického senátu doc. Jiří Beneš, promluvil i proděkan a za ekumenické hosty pak pravoslavný arcibiskup Michal. Za naši církev a biskupský sbor pozdravil všechny patriarcha Tomáš Butta, jenž připomněl tolik ceněnou dlouhodobou spolupráci církve a fakulty i letošní zaměření na postavu J. A. Komenského. Zmínil jeho vztah k teologii, která má vést k pokoře, harmonii a radosti, a o níž ve své Didaktice mluví jako o harmonii ducha. Pamětní medaili J. A. Komenského pak předal děkance doc. Kamile Veverkové.

Kéž by byl studentům velký teolog stále inspirací v postoji ke vzdělání, v pokoře i ve svém obdivuhodném zdolávání strastí a výzev, které před něj život postavil – přeje absolventka fakulty

Klára Matoušová

Letošní Modlitba za domov má téma Odkud mi přijde pomoc?

Je člověk pouze součástí velkého systému, kterému podléhá? Nebo je odpovědný sám za sebe před Bohem a je na jeho odpovědnosti, jak se stavět k systému, které ho přesahují?

Ekumenická rada církví Vás srdečně zve k hledání odpovědí na tyto otázky a k účasti na 16. ročníku ekumenického setkání lidí dobré vůle Modlitba za domov, která se bude konat v rámci oslav vzniku Československé republiky 28. října 2022 v Národním památníku na Vítkově v Praze 3. Téma letošního ročníku zní: „Odkud mi přijde pomoc?“ (Žalm 121,1). Při slavnostní bohoslužbě v přímém přenosu České televize od 13 hodin promluví vojenský kaplan Pavel Ruml, farářka naší církve a členka Československé obce legionářské Jana Šmardová, prof. Pavel Hošek, Ph.D., a kněz Marek Orko Vácha. Bohoslužbu budou vést představitelé církví a biskup Tomáš Holub. Hudebně slavnostní bohoslužbu doprovodí Kühnův dětský sbor, Vladimír Merta a Brass Five Ústřední hudby Armády ČR s vedoucím nadporučíkem Janem Pohořavým.

Pro rodiny s dětmi bude připraven doprovodný program s divadelním vystoupením, kreativní dílnou a výrobou dřevěných hraček. Bude i možnost prohlédnout si Národní památník na Vítkově.

Modlitbu za domov pořádá Ekumenická rada církví s podporou Ministerstva kultury a ve spolupráci s dalšími partnery. Vstup na všechny body programu je zdarma. Více informací najdete na www.modlitbazadomov.cz.

Aleš Čejka

Jana Wienerová

Či jsem?

Jsem drobtů všedních dní
i bochníku, do něž patřily.
Jsem malých svatých okamžiků,
které hasnou po chvíli.
Jsem nebe, z něhož kane déšť,
aby se zdroje napily.
Jsem tmy, kterou s šerem jitra
obrysy stromů sbratřily.
Jsem světla, trávy na chodníku,
voňavých barev na býlí.
Jsem stínů, tónů, melodií,
blesků, jež sjely a svítily.
Jsem větru, rosy, mlh a ticha.
Jsem, jsem ta, co ještě dýchá...
Jsem drobků svatých okamžiků,
jsem deště, bouřek, tichých vzlyků.
Jsem stop všlapaných do chodníků,
jsem...
jsem... ještě jsem.

Ze sbírky Moře nad hlavou, Broumov 2022

Václav Žďárský

Odkudsi z vesmíru

Včera v obálce
na kusu papíru přišel mi dopis odkudsi z vesmíru
Možná jen z Austrálie
Nebo ze Lhoty
Dle písma zdá se jsi to ty
Dnes odkudsi z nebes či přes hory přes doly
přes veliký les přišla mi SMS
Zítra
jestli to nepopletu
pozdravím se s tebou na stránkách internetu.

Jen podání ruky chybí
objetí pohlazení Nad setkání není
Není nad slova kanoucí jako med na chléb
na mozkovou kůru
melodie hlasu vůně vlasů
být do rána vzhůru
bušení srdce vítání slunce

Jenom se láska nemejlí
Nestačí mi k životu tvé dopisy tvé esemesky tvé e-maily

Ze sbírky Houpačka

Z kazatelského plánu**18. neděle po svatém Duchu***Modlitba poníženého proniká oblaky a neutíší se, dokud nedosáhne cíle.**(Sírachovec 35,17)***První čtení:** Jeremjáš 14,7-9.19-22**Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):**

2. Abychom svým bližním dokázali sloužit k jejich duchovnímu prospěchu, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom vírou i skutky lásky přispívali k jednotě a blahu církve i národa, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, prosíme tě, zahlad' naše viny a vyprosti nás z léček hříchu, do nichž se v naší lidské slabosti znovu a znovu zaplétáme. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Timoteovi 4,6-8.16-18**Evangelium:** Lukáš 18,9-14**Verše k obětování:** Žalm 34,18-19**Verš k požehnání:** Lukáš 18,14**Modlitba k požehnání**

Panovníku Hospodine, nedopust', abychom podlehlí pokušením, která na nás útočí a svádějí na scesti. Svým slovem a svátostmi udržuj naše kroky na oné úzké cestě, která směřuje k tobě! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 39, 46, 52, 69, 72, 195, 308, 323**Člověk a svět**

Náš život se s rozvojem technologií zrelativizoval a stále rychleji se proměňuje. Nevíme, kam až dojde takto se vyvíjející svět i jak se projeví na člověku. Pusťme si pozpátku příběh světa, jako přetáčený film. Civilizace nás přehlušila, ztratili jsme schopnost vnímat ticho. Tak probíhá prožívání osudového obrazu geneze a bytí. Pozbýváme schopnosti přetavit minulost ve zkušenost, jako poznání sebe sama, jako podkrývání tajemství, které před nás staví svět, v němž žijeme. Vezeme se na energetické vlně, technika nás očarovala, ale co náš vnitřní svět?

Život jakoby zmizel ze života. Nahrazují ho technologie. Všechno je esemeskově zúžené. Jak v komunikaci, tak ve vnímání. Nechceme čas promarnit, ale jsme na správné cestě?

Už samotný pohyb v současném světě není možný bez vystavení se účinkům nejrůznějšího záření. Žijeme uprostřed elektrosmogů a povážlivě se hromadího technologického odpadu. Procházíme se mezi elektromagnetickými vlnami, stáváme se součástí kybernetického světa. Má to zjevné výhody, ale i nevýhody, na první pohled ne tak patrné. Stačí pouhá maličkost, třeba abychom drželi v jedné ruce vibrující mobil, a mechanické vibrační vlny procházejí tělem, zatímco v místě, kde druhá ruka otevírá dveře bytu, mají vlny už jiné spektrum frekvencí. Čím to? Kostra vlny jednoduše pozměnila - zcela neopakovatelným způsobem.

Ve dveřích bytu může pracovat piezoelektrický konvertor, který změněné vibrace převede na elektrický signál a předá ho ke zpracování procesoru v zámku dveří. Ztotožní-li se signatura s předem uloženým individuálním vibračním podpisem, dveře se otevrou. Nebudete potřebovat klíč, klíčem se stala vaše kostra. Zní to krásně. Jenže, co se stane, jestliže si před použitím takového zámku zlomíte nohu? Kostra okamžitě přestane být univerzálním klíčem. Napíšete-li na mobilu něčí telefonní číslo, kde se bude odehrávat rozhovor? Ve vašem sluchátku? Určitě ne. V mobilu volané osoby? Ne. Hovor se bude odehrávat v kyberprostoru. Soukromí totiž přestalo existovat. Ani si to neuvědomíte, chcete však být účastníky zájezdu na Farmu zvířat George Orwella?

Tohle zrychlující se žití jako by trvalo s odpočítáváním k nule a jeho perspektivou bylo spolykat všechny odstíny a barvy z palety světa. Zvrátit světlo a přitom znehodnotit tmu. Jenže co se stane s egem „já“ v kybernetickém prostoru?

Taková civilizační proměna je sebedestrukce. Jako bychom ztratili paměť a nevěděli si rady s tím, kdo jsme a co jsme prožili. Rozměňujeme skutky na drobné, jež vhadzujeme do automatu okamžiku. A jak posléze odpoví dědičné vlohy, geny? Nevnímaná skutečnost, virtuální prožitky, které relativizují hodnoty. Lze pomocí zkušenosti rozeznat vždy pravdu od lži či krásu od ošklivosti? Co když pravda a krása jsou v postfaktické době klamem?

Po probuzení z profánního snu si člověk procitnuvší v kybernetické amnézii možná řekne: „Duši mám u Boha, tělo v pekle, srdce v lásce uschovám a rozum ať se na to tváří vztekle.“

Uvolnili jsme díky internetu svůj mozek k tomu, abychom hledali pro sebe nejlepší alternativu z možných cest, anebo jen k tomu, abychom podlehlí jakési digitální demenci? Zkusme se dívat na zevní svět z perspektivy vnitřní zkušenosti. Aniž si to uvědomujeme, život je ve své relativitě krásným dramatem, které prožíváme každý sám, ve svém nitru. Jak s ním v dalších generacích naložíme? Třeba si osvojíme úplně jinou řeč ve stavech změněného vědomí. Myslíme ale, že souvislosti se dobereme, jestliže obsah světa začneme vnímat jako vlastní myšlenkový obsah. To, co trvá, co se vrací, co odchází. **Bohumil Ždichynec**

Nad Písmem**Modlit se v duchu evangelia****L 18,9-14**

Podle evangelia Lukášova vypráví Ježíš podobenství o těch, „kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali“.

Na jedné straně tu stojí farizej, který takřkajíc život vyhrál, dosáhl dokonalosti – tak je o tom sám přesvědčen. A celník je člověkem v propadu, sebejistoty mu shořely na prach. Svůj život prohrál.

Ale evangelium nám předává víc, než abychom srovnávali pýchu a namyšlenost farizeovu a bezbranou pokoru celníkovu. Slova Ježíšova nás vedou k rozpoznání rozdílu mezi modlitbou a ne-modlitbou.

Ne-modlitba je uzavřena sama do sebe. Ten, kdo ji pronáší, ví už předem, co chce dostat, ale hlavně chce především něco dostat, jinou změnu přece nepotřebuje. Nejsme v tom občas všichni?

Nejdříve něco vymyslíme, postavíme v myšlenkách jakousi stavbu - nakonec žádáme dodatečně Boží

potvrzení pro náš úžasný konstrukt. Modlíme se „sami u sebe“, podobně jako se modlil farizeus v našem podobenství.

Abychom se dokázali modlit v duchu evangelia, měl by být náš kontakt, dotek s Bohem bezprostřední. A to předpokládá od nás odvahu sundat před Boží tváří masku. Neopodstrkujeme před Boha někoho jiného, než jsme my sami.

Pramenem pravé modlitby je vzájemné sdílení, nikdy srovnávání. Srovnávání se s druhými, navíc ve svůj prospěch, ničí duchovní praxi v samém zárodku, ničí obraz Tvůrce v nás.

Opravdová modlitba je modlitbou ztotožnění. Ztotožnění se s Kristovým křížem. Ztotožnění se sebou samým bez kosmetických úprav. Otevírat ne nějaké vylepšení srdce, ale i svůj stín: pochyby, slepé cesty...

V ne-modlitbě farizeově je promarněna příležitost pustu slov. Kdo

všechno zná, je „nejmorálnější“, má pravdu v osobním vlastnictví, musí kolem sebe vytvářet inflaci naučení a poučení. Boží řeč a odpověď tu nemá místo.

Modlitba celníkovou končí v oněmnění, protože co může učinit víc, než vyjít ze sebe?

Co může nabídnout? Co může dát? Jenomže právě v ten okamžik smí počítat s Bohem, který před sebe nestaví nějaké „božství“, trestající sílu a bázeň. Vnější a zkarikované podoby Boha jsou zapomenuty – zůstává sdílení v tichu, důvěra spolupoutnictví a jistota přízně na věky. Pravou modlitbu – ve světle podobenství o farizeovi a celníkovi – lze nazvat modlitbou prohraného života. Není to pohled z elitářských výšin vyvolených. Ale je to pohled, který dává příležitost promlouvat všem stvořeným věcem v nás a okolo nás. Je to privilegium oslovit skrytého Otce mlčením.

Zdeněk Martiš

*Pane Ježíši Kriste,
kéž poznáváme, že mírou tohoto světa
není ani naše velikost,
ani naše malost,
ale tvůj Život v nás.
Amen*

Ke kořenům CČSH

- návrh obnovy katolické církve

Při debatách o církevní identitě je jistě dobré se podívat na místa a ideje, ze kterých se CČSH zrodila. V roce 1919 nalezneme dokument československých římskokatolických kněží, kteří se pokusili formulovat, co by bylo potřebné z jejich pohledu učinit pro to, aby v nově vzniklé ČSR vrátili důvěru lidu v katolickou církev. Po uplynulých 103 letech můžeme zhodnotit, co se naplnilo a co zapadlo.

Úvodem „návrh“ konstatuje, že náš národ od doby „Otce vlasti“ neměl možnost jednat s Římem nijak přímo, ale vždy jen pomocí prostředníků. V tom byla viděna sobeckost a nadto církev byla vnímána spíše jako „hlasatelka mocenských plánů“ a tím pádem i „protislovanských úmyslů“. Církev by ale měla být hlasatelka „sladkého učení Kristova“.

Dále se hovoří o tom, že náš národ se ocital v područí Habsburků a že většinově byli biskupové, jakožto ti, kdo církev reprezentovali, vlastně „cizáci“, kteří mnohdy ani česky neuměli. Ono „cizáctví“ vedlo ke chladnému vztahu národa a církve – hlavně inteligence, která spatřovala obrovský rozpor mezi hlásaným evangeliem a reálnou praxí církve, se až nepřátelsky vůči církvi ohrazovala.

Popisování pokračuje zdůrazněním, že náš národ je velmi nábožensky založen, ale když je dětem ve školách „láska k Bohu jazykem cizím vštěpována“ a bohoslužby nejsou v národním jazyce, pak nejen inteligence, ale také dělnictvo se víře vzdálilo. Autoři spekulují, že kdyby Rakousko trvalo ještě sto let, co by se asi stalo (nejspíše by víra v našem národě zmizela?), ale ihned kontrují, že „Bůh chtěl jinak“. Jako národ jsme byli osvobozeni a stejným způsobem se i (svobodně) ujímáme v té době „dědictví otců“. Jde také o přímé jednání s kýmkoli. Tato přímost se pak pro autory „návrhu“ prolíná i do oblasti duchovní (resp. církevní). Jde tak o to, aby nikdo z občanů nové republiky nemusel podléhat cizí církevní jurisdikci „mimo Svatou stolicí“.

Právě v odkazu na sepětí se Svatou stolicí se objevuje jeden z nejvíce zajímavých požadavků, jaké „návrh“ obsahuje. V zájmu národa se žádá, aby „zřízen byl katolický patriarchát československý, jehož sídlem by se stal Velehrad. Argumentuje se tím, že toto bylo naplněno za působení „našeho“ slovanského apoštola sv. Metoděje a bude to k dobru nejen pro Čechoslováky, ale také pro veškeré Slovanstvo. Právě doba, ve které náš dokument vzniká, je dle jeho autorů také dobou, ve které se kladou základy k tomu, co je obsaženo v „encyklice Cyrilmetodějské“ od papeže Lva XIII. Tato encyklika se staví pozitivně k povolení slovanského jazyka při obřadech a bohoslužbách. Sv. Cyril a Metoděj jsou zde titulováni jako „učitelé Slovanů“ a jsou vyobrazeni jako základ pro sjednocení.

Co se týče samosprávnosti v církvi, je zde požadavek na ukončení „obsazování stolců biskupských a jiných míst v církvi kruhy a lidmi buď na náboženském životě zájmu nemajícími, nebo poměrů našich neznalými“. Je zdůrazněno, aby duchovenstvo i laici – všichni – měli možnost navrhnout budoucímu patriarchovi vhodné osoby k řízení diecéze. Usiluje se o to, aby zde byla možnost „navrhovat pastýře duší našich“. Toto je zcela regulérní požadavek jistě demokratičnosti, není to však nic „modernistického“, neboť právě tuto praxi nacházíme ve staré církvi (analogie je naznačena i se systémem volby papeže skrze ty, které předešlý papež povolal k tomu, aby byli kardinály). Již naznačeným požadavkem je srozumitelnost bohoslužeb – požadavek

národního jazyka v liturgii, aby „Boží tajemství samo mluvilo“ k lidu. Žádá se nejen „zavedení naší drahé, Bohem nám dané, řeči do bohoslužby“, což je viděno jakožto obnovení toho, co již jednou Svatá stolice schválila v minulosti, ale také (dokonce) zavedení „obřadu staroslovanského“ (resp. byzantské liturgie) na „místech v našich dějinách památných“, jako jsou již zmíněný Velehrad, Sázava, Nitra anebo Slovany. V souvislosti s tím je zde i požadavek modlit se breviář v národním jazyce.

S jazykem jako kdyby byla propojena pedagogická a didaktická snaha. Apeluje se na to, že ve školách je příliš mnoho vyučováno, ale málo se věnuje vychovávání – doslovně se žákům „přepřihuje“ paměť, ale jejich srdce je ponecháváno prázdné. „Návrh“ by rád učinil hodiny výuky náboženství radostné.

Nejvíce „šokujícím“ požadavkem je pak zcela jistě otázka řešení celibátu duchovních. Nemá jít o příkázané bezženství, ale o radu. Autoři v „dokumentu“ prosí, „aby slova slavné encykliky Rerum novarum, že právo zakládati rodinu je právem přirozeným, o něž nikdo nemá být připravován, byla vztahována také na kněze“.

Požadavky, které „dokument“ představuje, jsou ukotveny a uzavřeny tím, že to není nic novátorského, ale je to snaha oprávnit církev starších dob. Autoři se hrozí vlažnosti, která hrozí, pokud se něco neučiní. Nakonec se pojednává o „ohni Kristově“, který má hořet. Je zde domněnka, že tento oheň nejvíce hořel a plápolal právě v době staré církve...

Když se ohlédneme za návrhem obnovy, vidíme, že mnohé z požadavků došly své realizace jak na půdě osamostatněné Církve československé (husitské), tak také na půdě římskokatolické církve po II. vatikánském koncilu. Některé se neuskutečnily nikde. Tento „dokument“ nás může vést k meditaci nad touhou po jednotě a radosti, ke které nás Kristus všechny volá.

Filip Gorazd Martinek

Z vašich dopisů

Vážená sestro Wienerová, děkuji Vám za krásný článek v Českém zápase č. 38 s názvem Naděje nezmírá. Moc ráda jsem si nad tímto článkem zavzpomínala na bratra faráře Matyáše a jeho manželku, sestru farářku Šárku Matyášovou. Měla jsem tu čest doprovázet ji při bohoslužbách v našem sboru v Plzni-Východě, který sestra farářka zbudovala a Vy jste tento sbor vyzdobila krásnými výtvarnými díly. Často při pohledu na ně vzpomínám vždy i na Vás a na slavnostní otevření sboru. Vzpomínám též často na kázání sestry farářky Matyášové, která byla vždy aktuální a doplněná trefně poesií i úryvky z literárních děl. Měli jsme zde v Plzni-Východě náboženství pro děti, aktivní mládež a mnoho příznivců, kteří do Plzně na delší pobyt zavítali v létě nebo v zimě. Do Plzně byli Matyášovi sice vyhánáni od plodné práce v jižních Čechách, ale pro naši náboženskou obec byli požehnáním a velkou inspirací. Kéž i pro nás platí, že naděje nezmírá, bude věčně živá, neboť Bůh nám ji daroval!

Se srdečným pozdravem a přáním všeho nejlepšího, zejména Božího požehnání.

L. Hotová

• • •

Přistupuji k těmto řádkům s úctou a pokorou, protože by měly být napsány spíše rukou povolanejší a ne mnou, jedním z tisíce farníků. Chci zde reagovat na stručné oznámení v Českém zápase 39, 25. září 2022 na straně 4:

Farářka naší církve Martina Viktorie Kopecká byla dne 6. září 2022 znovuzvolena členkou Ústředního výboru Světové rady církví. Stalo se tak na 11. valném shromáždění SRC, které se konalo v Karlsruhe v Německu od 31. srpna do 8. září 2022. redakce.

Připadlo mi to jako mimoděčné oznámení třeba o někom, kdo upadl na schodech do kostela sv. Mikuláše a zlomil si nohu. Jako věřící bych byl velmi potěšen, kdybych v Českém zápase objevil obsáhlý článek o naší farářce v jejím Božím poslání. Světská media o ní píší množství všelijakých informací, které se naše církev ostýchá vyslovit. O pokrytectví věřících jsem už před časem psal, nemíním se opakovat...

To, co jsem se během třech let, kdy jsem převážně v různých médiích poznával sestru Martinu Viktorii Kopeckou, o ní dozvěděl, je pro mne hlubokým dotykem Božím. Připadlo mi, že nám Pán Bůh poslal svého mladického posla vysokých kvalit a mimořádných schopností, aby právě v tomto moderním světě působil v Jeho jménu a rozsával Boží lásku. Vracím se ke svým dřívějším úvahám v Českém zápase, kdy jsem se vyjádřil k účasti Martiny Viktorie v taneční akci BBC StarDance v Praze. Byl jsem nepříjemně dotčen některými následnými výroky z řad věřících. Nikdy jsem nedostal možnost se jejich nařčením postavit a z očí do očí se vyjádřit. Mohu jen dodat, že když ji slyším kázat, mluví mi z duše. To, že si ji Bůh povolal do své služby, je podle mě přinejmenším tak mimořádné, jako kdysi Boží zásah do aktivit lovce křesťanů Saula, ze kterého Pán učinil svého služebníka. Saul prodělal dramatickou změnu, když byl na cestě do Damašku... zakusil změnu, která byla naprostá, absolutní, úplná a neochvějná až do jeho smrti.

Milí bratři, milé sestry v Kristu, nezakrývejme si skutečnosti a mluvmě jasně ANO, ANO, nebo NE, NE. Ujme se například někdo z rad starších CČSH úkolu napsat do Českého zápasu obsáhlou úvahu o Martině Viktorii Kopecké?

Pavel Hušek (redakčně zkráceno)

Prohlídka sboru v Trhových Svinech

V posledních letech se z nejrůznějších důvodů ze života města Trhové Sviny vytratila informovanost o činnosti naší náboženské obce. Rovněž mnozí občané neznají významnou kulturní památku města – Sbor Církve československé husitské. Přítomnost kostelů vystavěných v neoklasicistním stylu je v naší republice pouze deset.

Pražský architekt Ladislav Čapek, který vyprojektoval náš sbor zdarma, obdobným způsobem navrhl úpravu Husova sboru v Křemži, který ale nemá kryté sloupohradí. Husův sbor, podobající se vzhledem našemu, najdeme až v Olomouci.

Po příchodu mladého duchovního Samuela Vašina v lednu 2021 se nevelké jádro aktivních členů naší obce rozrostlo. Prohloubil se duchovní život, provedli jsme celou řadu oprav (jedna z nejvýznamnějších byla oprava plotu včetně nové vstupní branky), výrazně se zlepšil úklid vnitřních prostor. Došlo

k navázání spolupráce s Rodinným centrem Trhováček, z.s., (komunitní zahrada, komunitní knihovna).

Uskutečnili jsme celou řadu společenských a vzdělávacích akcí s velmi dobrou návštěvností.

Založili jsme nové webové stránky <http://husitskykostelsviny.cz>, kde pravidelně informujeme o termínech bohoslužeb, připravovaných akcích a projektech.

Rozhodli jsme se, že nabídneme našim spoluobčanům a návštěvníkům města (turistům) možnost seznámit se s uvedenou úspěšnou činností obce i s našim husitským kostelem. Zorganizovali jsme proto v období prázdnin (červenec a srpen) akci s názvem Prohlídka sboru. Každou středu a sobotu byl v době od 14 do 18 hodin přítomen průvodce, který návštěvníky seznámil s historií a činností obce a provedl návštěvníky kostelem. Jmenovitě to byli pan Martin Papoušek, (hlavní koordinátor celého

projektu), pan Tomáš Wanli, paní Marie Heřmanová, Jiřina Danielová a Danuše Petříková. Děkuje jim za skvělou propagaci a službu. Pro značný zájem občanů byla prohlídka husitského kostela a výstava obrazů prodloužena o jeden měsíc – září, přičemž prohlídkové dny a doba nebyly změněny.

Návštěvníci byli většinou příjemně překvapeni. Netušili, jak působivý je sloh neoklasicismu. Přestože má náš kostel střídmost výzdobu, okouzlí strohou vznešeností a mohutností. Význačuje se přímými a čistými liniemi, poměrně mohutným sloupohradím (portikus) a trojúhelníkovým štítem. Zájemci o architekturu najdou na vstupním průčelí okno s barevnou vitráží a s kalichem ve středu okna, které je zvýrazněné plochou šambránou. Průčelí sboru je ukončené bosovanou korunní římsou. Vytrvalí návštěvníci najdou v pravém dolním rohu průčelí schovaný nápis: **SBOR**

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ ZBUDOVANÝ NA PAMĚT JANA ŽIŽKY Z TROCNOVA.

K umocnění estetického vjemu z našeho husitského kostela přispěla i prodejní výstava obrazů Daniela Bechera. Přítomně okouzila zobrazená krása naší jihočeské krajiny, takže mnozí odcházeli se zakoupeným obrazem v ruce.

Zajímavé byly i rozpravy o činnosti naší obce. Ve většině případů bylo seznámení návštěvníků s historií naší církve novinkou. Mnozí také souhlasili, že náboženství může být důležité i pro moderního člověka. Inspiraci může hledající najít v náboženském odkazu s důrazem na prakticky žitou každodenní víru a mravnost.

Nejvýstižněji celou úvahu popsal náš první prezident Tomáš Garrigue Masaryk: „Zbožnost korunuje a posvěcuje lásku. Náboženství bez lidskosti nemůže být správné; lidskost bez zbožnosti nemůže být úplná.“

SBOR CČSH (HUSITSKÝ KOSTEL) PŘED OTEVŘENÍM V ROCE 1936
Foto Seidel

Na závěr ještě jeden z mnoha zápisů v naší kronice:

„Prohlídka obrazů a kostela byla příjemná a zajímavá. Určitě jsme tu nebyly naposledy a těšíme se na další návštěvu. Přejeme krásný slunný den.“

Vilibald Rolínek

Zprávy

Oslava tří jubilatů v Karlíně
aneb dotek umění z pera tří autorů

V náboženské obci Praha – Karlín, kde se díky nezměrnému úsilí sestry Olgy Nytrové tradičně schází autoři i příznivci literatury nejen v rámci Dialogu na cestě (www.dialognaceste.cz), se 20. září konala oslava tří jubilatů – autorů poezie i prózy. Své kulatiny slavili Bohumil Ždichynec, autor několika set vědeckých a odborných prací, ale také čtrnácti básnických sbírek a pěti publikací v próze. Vedle něj Břetislav Dytrich, ekonom, autor knih literatury faktu, ale i básní. A do třetice Václav Strachota, autor odborných publikací v oblasti filmu, ale také osmi publikací (ve spoluautorství s manželkou O. Nytrovou) a editor několika sborníků.

Foto: František Weiss

Úvodním slovem, v němž přivítal hosty a popřál jubilatům, zahájil setkání místní farář Jiří Vaníček. Moderace setkání se následně ujala sestra Olga a videozáznamu její manžel, jeden ze tří oslavenců, Václav Strachota.

Texty – básně i prózu tří autorů – četly tři ženy: herečka Kamila Špráchalová, Olga Nytrová a duchovní Hana Tonzarová, která za klavírního doprovodu Blahoslava Rataje zazpívala též výběr z Dvořákových Biblických písní a v další části večera Gershwinovu známou píseň Summertime. Blahoslav Rataj navojoval příjemnou atmosféru v počátku setkání písněmi J. Ježka, Voskovce a Wericha a dalšími. V závěru programu představil svou hudební tvorbu Václav Strachota. Jím zhudebněná slova manželky Olgy našla svou interpretku – paní Jitku Molavcovou, která píseň nazpívala. Druhá ukázka evokovala filmovou hudbu, již se oslavencem Václav také dříve věnoval.

Karlínská modlitebna byla plná, atmosféra přívětivá. Po skončení literární hudebního pořadu si všichni připili na zdraví s oslavenci a popřáli jim vše nejlepší s Božím požehnáním.

Přejme našim oslavencům ještě hodně inspirace pro jejich další literární počiny a především pak ještě jednou pevně zdraví, abychom se opět mohli ve zdraví všichni sejit. Hospodin sám skrze Ježíše Krista v Duchu sv. nechť všechny posvěcuje a posiluje. Amen. **Hana Tonzarová**

Z ekumeny

Přidejte se k nám a přijďte
na ekumenické setkání večery důvěry

Rád bych vás informoval, že se na několika místech v ČR (zatím v Praze a Brně, ale možná se přidají ještě další místa) uskuteční během podzimu tzv. večery důvěry. Jedná se o odpolední setkání, jehož součástí je biblický úvod, na něj navazující diskusní skupinky a společná večere a především tzv. slavnost světla, tedy modlitba Taizé, která je otevřena široké veřejnosti a při které jsou postupně všem účastníkům zapáleny svíčky jako připomínka Kristova zmrtvýchvstání.

Podrobné informace najdete buď na stránkách Taizé nebo na facebookových událostech jednotlivých večerů (Praha, Brno). **Matěj Šulc**

SRDEČNĚ ZVEME NA EKUMENICKÉ SETKÁNÍ

VEČER DŮVĚRY

se SLAVNOSTÍ SVĚTLA

12. listopadu 2022

KOSTEL sv. VOJTĚCHA
Kolejní 676/4
Praha 6 – Dejvice
metro A, DEJVICKÁ

16:00 biblický úvod
a diskusní skupinky

19:30 Slavnost světla –
modlitba se zpěvy z Taizé

Olomoucká diecéze Církve československé husitské vypisuje
vyhledávací řízení na funkci

diecézní/-ho tajemníka/-ce v úvazku 1,0.**Požadavky:**

- dokončené min. SŠ vzdělání s maturitou,
 - kladný vztah k administrativě, pečlivost, komunikativnost
 - členství v CČSH výhodou
 - trestní bezúhonnost doložená výpisem z rejstříku trestů
 - dobrá uživatelská znalost práce na počítači
 - řídicí průkaz skupiny B výhodou (není podmínkou)
- Výše mzdy se řídí církevními předpisy.
Předpokládaný termín nástupu je 1. 1. 2023.
Více informací na tel.: 776 765 105
nebo na e-mailu: dieceze.olomouc@ccsh.cz.

Nabídky se životopisem a motivačním dopisem zasílejte do 13. 11. 2022 prostřednictvím e-mailové adresy dieceze.olomouc@ccsh.cz nebo poštou na: Olomoucká diecéze Církve československé husitské, Žilinská 113/5, 779 00 Olomouc.

Pronájem v Novém Bydžově

Náboženská obec v Novém Bydžově (ul. Dr. M. Tyrše 110) nabízí v budově Husova sboru k pronájmu garsonieru s oknem do zahrady v přízemí o velikosti 16,3 m². Obytná místnost činí 14 m², sprchový kout a WC o velikosti 2,3 m².

Vybavení: kuchyňská linka, skříňky, elektrický sporák s troubou, mikrovlnná trouba, lednička s mrazákem, pračka, stůl, židle. Vybavení nezahrnuje postel ani případný další nábytek. Nájemné činí 9.000 Kč, v nájemném jsou započítané energie, elektřina, plyn, vodné a stočné.

Kontakt: ccsh.bydzov@centrum.cz, br. farář **Vladislav Pek**

Jan Amos Komenský jako křesťan a člověk

Zveme do Husovy knihovny v Modřanech (Komořanská 35/12, Praha 12) na přednášku o J. A. Komenském. Ve středu 9. 11. v 17, 30 hodin přednáší Tomáš Butta, patriarcha CČSH. **red**

Konference na HTF UK

Rádi bychom vás pozvali na 7. ročník konference k husitské teologii na Husitské teologické fakultě UK pořádaný ve čtvrtek 10. listopadu 2022. Tématem letošního setkání bude sociálně-etická orientace CČSH, reflexe dokumentu Základy sociálně etické orientace CČSH (1981), který přijal VI. řádný sněm a je na webu konference ke stažení (www.htfkonference.cz).

Více informací a možnost zaregistrovat se ke vstupu na konferenci získáte na uvedeném webu. Za přípravný tým **V. Matějková**

CČSH - Úřad Ústřední rady vyhledává řízení na

**administrativního pracovníka/pracovnici
Odboru pro ekumenu a vnější vztahy (OEVV) CČSH
v 1/2 úvazku (20 hodin týdně)****Požadavky:**

- angličtina na velmi dobré úrovni - mluvené i psané slovo
- němčina či další světový jazyk je výhodou
- práce v programu WORD, EXCEL, POWER POINT
- e-mailová komunikace, videokonference
- administrativní dovednosti
- dobré komunikační schopnosti

Nabízíme:

- sesterský a bratrský kolektiv v rámci Úřadu Ústřední rady CČSH
- malý pracovní tým v rámci Odboru pro vnější vztahy ÚÚR CČSH
- flexibilitu v rámci rozvržení pracovní doby v rámci 1/2 úvazku

Příhlašky se životopisem mohou zájemci zaslat na adresu ustredni.rada@ccsh.cz do 11. listopadu 2022.

KONFERENCE „VŠICHNI JSME BŘEMENA A NOSIČI“

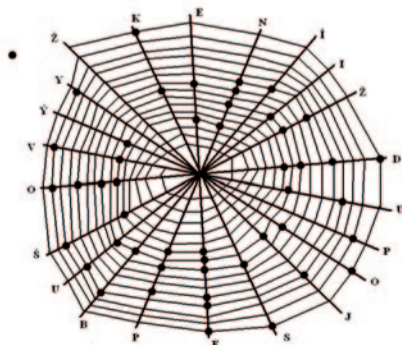
Zveme na Evangelickou teologickou fakultu na 13. ročník transdisciplinární konference komunitní krizové spolupráce s názvem **VŠICHNI JSME BŘEMENA A NOSIČI. PANDEMIE, TORNÁDO, VÁLKA.** Dne 11. listopadu 10 hodin. Bližší informace a možnost přihlášení na webových stránkách ETF UK. **red**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Fariezus a celník

Lidi, kteří si o sobě myslí, že jsou lepší než ostatní, popsal Ježíš v trefném podobenství (L 18,9-14). Jejich pýcha a sebestřednost je může postupně omotat jako pavučina. Jak se z ní dostat ven? Postupujte po vlákně od vnějšího kraje a vypisujte si písmenka, u kterých je uzlík.

(Řešení z čísla 41: Očištění.)

Jana Krajčřířiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Matoušová, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

